

Arrest

nr. 205 266 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/01
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2018 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een inreisverbod op van 3 jaar.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: E. O. Voornaam: M. Geboortedatum : 03.04.1983 Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als: B., M., geboren op 04.04.1983, onderdaan van Algerije

ALIAS:

B., M., geboren op 03/04/1983, nationaliteit Algerije
B., M., geboren op 03/04/1980, nationaliteit Algerije
B., M., geboren op 04/04/1980, nationaliteit Algerije
B., M., geboren op 04/12/1983, nationalité Algerije
P., V., geboren op 03/04/1983, nationaliteit Algerije
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 08.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

De betrokkene is gekend onder verschillende aliassen.

De betrokkene werd sinds 04.08.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevorming, wapens-verboden wapen-fabricatie/ verkoop/invoer/dragen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd sinds 04.08.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevorming, wapens-verboden wapen-fabricatie/ verkoop/invoer/dragen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 punt 7 van richtlijn 2008/115/EG juncto de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel juncto de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoeker licht het enig middel als volgt toe:

*“Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 6-8, EVRM
Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).*

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker:

De bestreden beslissing stelt dat:

- *verzoeker heeft geen geldige verblijfsvergunning en geldig adres op Belgisch grondgebied;*
- *verzoeker is gekend onder verschillende aliassen*
- *verzoeker werd aangehouden door de onderzoeksrechter te Hasselt voor verschillende misdrijven (drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevoering,...)*
- *in hoofde van verzoeker zou er geen sprake zijn van art. 8 EVRM*

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt nergens dat verwerende partij effectief is overgegaan tot een inhoudelijk onderzoek van zijn familiale situatie, aangezien enkel wordt vastgesteld dat er zogenaamd geen familiaal belang overeenkomstig art. 8 EVRM zou zijn.

In de beschikking van de Onderzoeksrechter te Hasselt, wordt melding gemaakt van het verblijf van verzoeker te (...), alwaar hij samenwoont met A. O., van Belgische nationaliteit, hetgeen tevens nergens blijkt uit de motivering, ongeacht de melding van de verblijfplaats te Genk in de beschikking van de Onderzoeksrechter alwaar verwerende partij zich op baseert.

Verzoeker werd bovendien enkel in het kader van een gerechtelijk onderzoek formeel in verdenking gesteld, zodoende verzoeker tot op heden nog steeds geen strafbare feiten heeft gesteld en een veronderstelling van het plegen van de strafbare feiten (zoals de opgesomde kwalificaties in de bestreden beslissing), is een flagrante schending van het vermoeden van onschuld, zoals voorzien door art. 6 EVRM.

Verzoeker voert de schending aan van de vernoemde aangevoerde middelen tegen het inreisverbod en motiveert de vernoemde schendingen als volgt:

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone inverdenkingstelling (zoals voorzien door art. 61 bis Sv.) niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging. die een fundamenteel belang van de samenleving aantast".

Verwerende partij leidt uit de inverdenkingstelling af dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de maatschappij, doch voert geen concreet onderzoek naar de actualiteit van de vermeende vrees en waarom geacht zou kunnen worden dat de openbare orde zou kunnen geschaad worden.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat verzoeker recht heeft op het vermoeden van onschuld, zoals voorzien door art. 6 EVRM, aangezien er nog veroordeling in kracht van gewijsde kan voorgelegd worden dat verzoeker strafbare feiten heeft gepleegd.

Vervolgens is een loutere verwijzing naar een beslissing van een Onderzoeksrechter onvoldoende. Immers, in vaststaande rechtspraak van het HVJ wordt door het Hof verduidelijkt dat een maatregel niet automatisch wordt opgelegd naar aanleiding van een inverdenkingstelling, zonder rekening te willen houden met persoonlijk gedrag van diegene die zich schuldig aan de feiten heeft gemaakt, bovendien er minstens een actuele toetsing dient gemaakt te worden van het persoonlijk gedrag, voorafgaand aan het opleggen van de maatregel.

Het louter vaststellen van verwerende partij, dat uit de aard van de feiten, zou blijken dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, zonder dat op enige manier concreet wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker, is geen afdoende motivering.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoeker."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de inhoud van het enig middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en ze inhoudelijk bekritiseert. Daaruit blijkt dat voldaan is aan het normdoel van de formele motivering, en dat hij in feite een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van richtlijn 2008/115/EG, of het legaliteitsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...) De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

De verzoeker stelt in zijn enig middel dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een maximumtermijn van drie jaar bepaalt, maar dat een minder lange termijn mogelijk en zelfs wenselijk is. Verder heeft de verweerder volgens de verzoeker onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de specifieke omstandigheden van zijn zaak. De verzoeker verwijst daarvoor onder meer naar het administratief dossier, waar nergens uit blijkt dat de verweerder effectief is overgegaan tot een inhoudelijk onderzoek van zijn familiale situatie, aangezien enkel wordt vastgesteld dat er zogenaamd geen familiaal belang overeenkomstig artikel 8 van het EVRM zou zijn. De verzoeker stelt dat in de beschikking van de Onderzoeksrechter te

Hasselt, melding wordt gemaakt van het verblijf van verzoeker te (...), waar hij samenwoont met A. O., van Belgische nationaliteit, wat ook nergens blijkt uit de motivering.

De verzoeker stelt verder dat hij bovendien enkel in het kader van een gerechtelijk onderzoek formeel in verdenking werd gesteld, zodat tot op heden niet vaststaat dat hij strafbare feiten heeft gesteld. Een veronderstelling van het plegen van de strafbare feiten is volgens de verzoeker een flagrante schending van het vermoeden van onschuld, zoals voorzien door artikel 6 van het EVRM. Een gewone inverdenkingstelling volstaat volgens de verzoeker niet om iemand te beschouwen als "actueel gevaar". De verzoeker merkt op dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast veronderstelt. De verweerder leidt uit de inverdenkingstelling af dat de verzoeker een gevaar zou zijn voor de maatschappij, maar voert geen concreet onderzoek naar de actualiteit van de vermeende vrees en waarom geacht zou kunnen worden dat de openbare orde zou kunnen geschaad worden. De verzoeker stelt verder recht te hebben op het vermoeden van onschuld, aangezien er nog veroordeling in kracht van gewijsde kan voorgelegd worden dat verzoeker strafbare feiten heeft gepleegd. De verzoeker stelt dat een loutere verwijzing naar een beslissing van een Onderzoeksrechter onvoldoende is. Het Hof van Justitie heeft volgens de verzoeker verduidelijkt dat een maatregel niet automatisch kan worden opgelegd naar aanleiding van een inverdenkingstelling, zonder rekening te willen houden met het persoonlijk gedrag van diegene die zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten en er bovendien minstens een actuele toetsing dient gemaakt te worden van het persoonlijk gedrag, voorafgaand aan het opleggen van de maatregel. Het louter vaststellen van verwerende partij, dat uit de aard van de feiten, zou blijken dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, zonder dat op enige manier concreet wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker, is volgens de verzoeker geen afdoende motivering.

De Raad stelt vast dat het inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, namelijk omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verzoeker betwist dit motief niet en het blijft dan ook staan. De verweerder motiveert verder in de bestreden beslissing ook dat de verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft in België en dat hij gekend is onder verschillende aliassen. Deze motieven worden evenmin door de verzoeker betwist.

De verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing dat gewijd is aan artikel 8 van het EVRM. Hij beperkt zich echter tot de vermelding dat hij samenwoont in Genk met A. O., van Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat de verzoeker met iemand samenwoont, duidt echter niet automatisch op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het loutere feit dat de verzoeker zou samenwonen met een persoon met de Belgische nationaliteit duidt op zich niet op het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker brengt naast het feit dat hij met iemand zou samenwonen geen enkel concreet element bij dat wijst op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker maakt het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de volgende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn: *“Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”* De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder verder had moeten motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM, zoals hij in zijn enig middel lijkt voor te houden, noch dat de verweerder in casu onvoldoende rekening zou gehouden hebben met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval, noch dat er door de verweerder onzorgvuldig onderzoek zou gevoerd zijn naar zijn concrete situatie. De verzoeker brengt immers zelf geen concrete elementen aan waarmee de verweerder volgens hem dan wel rekening had moeten houden. Een schending van artikel 8 EVRM noch van de motiveringsplicht wordt aangetoond.

De Raad stelt verder vast dat uit het “Administratief verslag: illegaal verblijf”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden, inbreuken op de wapen- en drugswetgeving, en bendevoering. In het kader van dit dossier werd hij door de onderzoeksrechter te Limburg opgesloten in de gevangenis van Brugge. De verzoeker kan dan ook niet dienstig argumenteren dat het slechts zou gaan om een *“gewone in verdenkingstelling”*. Hij werd immers op heterdaad betrapt en de onderzoeksrechter werd gevorderd, die bovendien voldoende grond zag om de verzoeker op te sluiten. De Raad merkt verder op dat de verweerder in het kader van artikel 74/11, tweede lid, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt voor wat betreft de duur van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt voor de duur van drie jaar van het inreisverbod verwezen naar de *“aard van deze feiten”*, waaruit de gemachtigde afleidt dat de verzoeker door zijn *“gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief zijn betrokken bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen

overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet alleen op heterdaad werd betrapt op drugsfeiten, maar eveneens op slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden, inbreuken op de wapenwetgeving en bendevoering. Bovendien dateren de feiten nog maar van augustus 2017 en zijn ze dus nog zeer recent. Gezien al deze elementen acht de raad het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om in de bestreden beslissing te concluderen dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in casu niet zou gaan om een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, zoals hij het zelf verwoordt. Dat de verzoeker voorlopig niet werd veroordeeld voor de hem ten laste gelegde feiten doet aan het voorgaande niets af. Het vermoeden van onschuld heeft bovendien niet tot gevolg dat de verweerder totaal abstractie dient te maken van de door de verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij nog niet werd veroordeeld, maar wel op heterdaad werd betrapt, en dat hij deze feiten, waarvan het bestaan en de ernst blijken uit de vaststelling dat een onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding uitvaardigde, buiten beschouwing diende te laten.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6, § 1, van het EVRM naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, merkt de Raad op dat dit artikel geen betrekking heeft op procedures die, zoals te dezen, een administratief karakter hebben. Zoals hiervoor gesteld gelden de diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, bij de vaststelling van "civil rights and obligations" ("burgerlijke rechten en verplichtingen") en ter zake van een "criminal charge" ("strafvervolging"). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder "civil rights and obligations" vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover, naar nationaal recht, toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden.

In casu wordt door de verzoeker niet aangetoond dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet ontkend worden dat huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU